

CULTURA I ESPORT

Encar que l'evidència ens avergonyeixi, hem de confessar sincerament i sense subterfugis, que més que altra cosa esdevindria nociu que la joventut catalana no estés preparada per a intervenir directament en la cosa pública i en la marxa de la governació progressiva de l'Estat.

En amb veritable dolor i sentiment que fem aquesta constatació.

La joventut d'avui, els joves de la promoció del que signa, no s'havien adonat —salvant poques excepcions— fins que esclatà la rebel·lió militar i constataren llurs conseqüències, és a dir, fins fa onze mesos, que no tot en la vida es conclou a fer esport, freqüentar massa sovint els «dancings» i estar al corrent de totes les estrenes de films de la temporada o assabentar-se, per mitjà d'aquestes revistes xarones dels gustos, capricis, i el ritme de la vida que porten tots els artistes d'Hollywood.

No vol pas dir això que la joventut no tingui dret a distreure's com més li plagui i faci tot l'esport que desitgi. Però parlem de temps normal. Ara és massa crua la realitat. Ara no hi ha ningú que tingui dret—i menys els joves— a la reraguarda de fer dues hores de cua per a entrar a un teatre o a un cinema, o passar tota la tarda en una «acadèmia» —[quin sarcasme per a aquesta paraula grega tan bella! — de ball, o a un cabaret —que també, per a vergonya nostra, encara romanen oberts—, mentre estem vivint aquesta tragèdia que emplena de dolor l'ànim més insensible.

Si; s'ha de fer esport, molt esport; molta cultura física. Però encara s'ha de practicar més la cultura de l'esperit i capacitar-se per a fer front a la incògnita que la vida ens reserva. Quina importància té un jove físicament fort, amb un cos atlètic, que àdhuc ultrapassà el seu perímetre toràxic la mida normal, si el seu cervell és buit i no encabeix en ell ni la més lleugera noció del sentit pràctic i d'intel·ligència i no serva en llur retina el record dels homes que més han lluitat pel bé de la humanitat o tan sols algunes pàgines de la Història de l'Univers?

La joventut de Catalunya —el poble més avançat de la península— hauria de donar l'exemple, ha de donar l'exemple, puix que encara hi som a temps.

GOVERN FORT

(Ve de la pàg. 1)

la classe treballadora o que afavorís els feixistes.

D'acord, completament d'acord, que el Govern fort ha d'ésser per a esclafar l'enemic comú, el feix; però, amics, cal evitar per tots els mitjans al nostre abast que se li faci el joc, ni d'aprop ni de lluny.

Govern fort per a guanyar la guerra, consolidar la Revolució i salvar l'Economia.

Es precis, doncs, que el Govern mani i que se'l cregui, aquell que no ho faci és un feixista emboscat, ni més ni menys.

Que cap jove no deserti del seu deure en aquestes hores gràvides, del lloc que li pertany. Hem de tenir ben present que a les nostres mans hi ha l'esdevenidor de la nostra terra, i si falléssim en el nostre comès, les generacions futures ens jutjarien com de fet ens mereixeriem.

Que no es digui mai ni s'escrigui enlloc que la promoció que tingué la sort o la dissort de viure les hores més greus que ha patit Ibèria en l'època moderna no sabé estar a l'alçada de les circumstàncies.

Que cadascú, serenament, consulti el seu cor i el seu pensament i obri en conseqüència per desfer l'afirmació que esmentem al començament d'aquestes ratlles.

Per Catalunya!

Reeduquem els infants

per JOAN SERRA

Un dels problemes que hauríem d'atendre amb preferent atenció és el de la reeducació dels nostres infants.

Quan hom surt d'Espanya, endinçant-se en terres estrangeres, tot d'una li crida poderosament l'atenció el llenguatge i els modals emprats per la mainada dels països que visita, i és que a més d'una acurada discreció en els modismes emprats en llur conversa, ressalta en aquells infants una acurada educació i una delicadesa en el tracte, gairebé extremada.

Es clar que no és tan; com no estem acostumats a dits emmercaments lingüístics, ens causa de moment, una agradable impressió, que mentalment sentim transformada en forta decepció moral en constatar que els nostres infants tenen del tot descuidat aquest bell costum d'usar en tots els actes i en totes les conserves els modals més acurats.

Aquesta decepció quelcom desagradable per cert, vulguis no vulguis la sentim més destacada en tornar a nostre llars i contemplar com pels carrers i places de les viles catalanes, els joves en les seves converses malparlende tot introduint en llurs parlaments i discussions els vocables més mal sonats trets d'un lèxic el més baix i tabernari, i és que tenim la creença desgraciadament massa generalitzada que l'esser fi, correcte i com he dit en el llenguatge és sintoma d'afeminament i covardia i que el preferir paraules groixudes és un senyal de que s'és més home i revolucionari.

Aquesta creença, totalment equivocada, hauríem de fer que fos desterrada de nostres costums, aportant-hi tots el nostre esforç, portant el convenciment a les joventuts que l'esser ben educat no ha estat, ni ara ni mai, incompatible amb el moment revolucionari que vivim i menys encara amb el d'exercir amb toia la braó d'un excel·lent ciutadà les virtuts guerreres que calguin en la defensa de la independència de la nostra pàtria i de les nostres llibertats

NOTICIARI

Es interessantíssim que tots els companys que encara no han sol·licitat el carnet de militant ho facin seguidament a l'efecte de que poguem anar seguidament a la confecció del cens veritat de militants.

La Comissió de Proveïments encareix a tots els companys que encara no ho hagin fet, a que amb la màxima urgència passin per la Secretaria, de tres a quatre de la tarda, o de set a nou del vespre, per un assumpte que els interessa.

El Consell Directiu, fa remarcar, una vegada més, l'obligació ineludible que tenen, tots els companys compromesos en les lloves demanades, de presentar-se immediatament a files a incorporar-se a l'Exèrcit Popular.

DIVAGACIONS

—més amb to de conversa que no pas amb esperit de polèmica— en el terreny que els fets o les circumstàncies ens obliguen a moure'ns.

Esquerra Republicana de Catalunya és un partit autènticament català amb un contingut social complet, sà i ple de possibilitat de realitzacions que cobreix amb escreix els desigs dels nacionalistes integrals.

Necessitats, però, derivades de la revolució han fet obligatòria la sindicació de tota la massa productora i distribuïdora i, fins i tot, de la buròcrata, presentant dues sindicals els programes de les quals són, en bona part, diametralment oposats als corrents possibilistes del moment. L'individu no ha pogut seleccionar, amb la cura que el cas exigia, i ens trobem amb que catalans racials amb un desig insuperable de voler col·laborar a les coses de la nostra terra i al progrés proletari, han ingressat a una sindical oposada per

18-25 JULIOL

SETMANA

D'AJUT

CATALA

COL·LABOREU-HI!

CATALUNYA ES AL SEU LLOC

per FRANCESC BRUGUERA

Front d'Aragó... Moments decisius en què es lliuren combats entre els soldats del poble i els mercenaris estrangers. Duels d'artilleria, combats d'aviació. Ambulàncies que passen pel davant de la nostra Caserna general.

Voldriem saber el què hom diu de Barcelon estant de les operacions d'aquest front. Per això anem a Comandament a escoltar les notícies del matí. A través del micròfon sentim la veu de l'espeaker de l'emissora barcelonina. Llegeix un article publicat en un diari, inspirat en Euscadi.

—Armes a Bilbao —demana—. Prou paraules. Prou festivals. Trametem homes, queviures, avions, municions, metralladores a Euscadi! Exèrcits de soldats decidits a donar el pit als feixistes i aturar-los en els seus atacs. Els traïdors no han d'entrar a la gloriosa ciutat. S'hi estavellaran. Catalunya té la paraula! Es Catalunya que ha de salvar els germans bascos. Es Catalunya que ha de decidir per a evitar que els feixistes destrueixin la capital atacada! Catalunya ha fet molt pels ger-

mans d'arreu d'Espanya, però, en aquest cas, potser ha fet menys del que podia!...

Desconecto l'aparell. Ja en tinc prou. Una frase m'ha ferit les oïdes. M'ha desconcertat. No comprenc com l'autor de l'article ha pogut desviar-se de la veritat en la febre de posar el seu gra de sorra a la lluita antifeixista. Ha titllat els catalans d'indiferents. Començo per observar el meu voltant. Veig com els meus companys, catalans tots, defensen les terres d'Aragó. Recorro els diversos sectors. Els recorro imaginativament. Només veig cares catalanes. Recordo les indústries de guerra alçades en terres catalanes. Observo, a través del pensament, els homes que hi treballen dia i nit. Veig carregaments de queviures que surten cap a altres terres d'Espanya. Recordo les jornades tristes de novembre. Recordo les columnes de catalans que marxaren a Madrid, disposats a donar la seva sang.

Catalunya ha fet molt per la guerra; ha fet molt per la guerra. Que ningú no oblidí que no és únicament Catalunya que ha de decidir el plet. Els moments actuals no són els mateixos de cinc mesos enrera. Hem d'esperar la veu que ens permeti demostrar als germans de la resta d'Espanya —i especialment ara, als del Nord— el que som i el que valem com ho hem sabut demostrar sempre.

Viciens, juny del 1937.

UNA AFIRMACIO

(Vé de la pàg. 4)

nostre Partit, que susciten l'interès més marcat al lloc on es produeixen. Podrien en aquest cas copsar perfectament que aquest any de tantes provatures i audàcies, no totes massa felices i legítimes, no ha passat endebades perquè les masses nacionalistes i democràtiques de Catalunya no sàpiquen prou bé quina és l'organització que millor sap interpretar-les.

El Congrés de Tortosa marca aquest redreçament de la ciutadania catalana, cansada ja de tutelatges estranys i de procediments exòtics que repugnen, decidida a ésser mestressa de llurs propis destins.

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 5

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

Barcelona, 9 de Juliol del 1937

Preu: 0'20 ptes.

Després de la caiguda de Màlaga, vingué Guadalajara.

Després de Bilbao...

L'Exèrcit del poble té la paraula